

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 28 november 2017 met nummer RvVb/A/1718/0288
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0606/A/0599

Verzoekende partij	de bvba BRASSERIE COLMER vertegenwoordigd door advocaat Peter FLAMEY, met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 11 juni 2015 de vernietiging van:

1. de beslissing van de verwerende partij van 16 april 2015 waarbij het administratief beroep van de leidend ambtenaar van het agentschap Onroerend Erfgoed tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 21 november 2014 ingewilligd wordt, en aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd wordt voor het plaatsen van een zonnetentconstructie op het perceel gelegen te 2000 Antwerpen, Groenplaats 26 met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie C, nummer 2432 A;
2. het advies van 22 oktober 2014 van het agentschap Onroerend Erfgoed;
3. het advies van 2 april 2015 van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een toelichtende nota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 7 februari 2017.

Advocaat Joëlle GILLEMOT die *loco* advocaat Peter FLAMEY voor de verzoekende partij verschijnt, is gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 10 september 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het plaatsen van een zonnetentconstructie op het perceel gelegen te 2000 Antwerpen, Groenplaats 26.

De aanvraag beoogt het plaatsen van een zonnetentconstructie bij een horecapand dat in de inventaris van het bouwkundig erfgoed opgenomen is. De voorgevel, bovengevel en bedaking van het pand zijn als monument met een koninklijk besluit van 2 september 1976 beschermd.

Het perceel ligt binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Binnenstad', definitief vastgesteld bij besluit van de gemeenteraad van de stad Antwerpen van 5 maart 2012 en goedgekeurd door de verwerende partij op 26 april 2012. Het ligt gedeeltelijk in een zone voor wonen, gedeeltelijk in een zone overdruk – reca.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 9 oktober 2014 tot en met 7 november 2014 gehouden wordt, worden er geen bezwaarschriften ingediend.

Het agentschap Onroerend Erfgoed (vervolgens: het agentschap) brengt op 22 oktober 2014 het volgende ongunstig advies uit:

“ ...

De voorgevel, bovengevel en bedaking van het pand, Groenplaats 26 is beschermd als monument.

Volgende direct werkende normen zijn van toepassing op voorliggende aanvraag:

In artikel 9 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, laatst gewijzigd bij decreet van 11 mei 2012, staat: (...)

In artikel 11, §1 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, laatst gewijzigd bij decreet van 11 mei 2012, staat: (...)

Art. 3 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 17 november 1993 tot bepaling van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van monumenten en stads- en dorpsgezichten, laatst gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Regering van 22 juni 2012, preciseert de werken en werkzaamheden tot instandhouding en onderhoud verboden zijn behoudens schriftelijke vergunning van de Vlaamse Regering of haar gemachtigde.

Naast de hierboven vermelde direct werkende normen zijn volgende elementen eveneens van belang:

- In rand vermeld pand is opgenomen in de vastgestelde inventaris van het bouwkundig erfgoed.*
- In rand vermeld pand paalt aan de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal van Antwerpen.*
- In rand vermeld is gelegen in het onmiddellijke gezichtsveld van het belfort van Antwerpen, opgenomen op de Unesco-werelderfgoedlijst.*

(...)

De werken hebben een visuele en materiële impact op de beschermde voorgevel.

De historische gevel vormt één geheel. De historische gevelordonnantie is ondeelbaar. De geplande restauratie van de bovenliggende verdiepingen vormt een opportuniteit om de begane grond aan de te pakken met het oog op de revalorisatie van de gevel in zijn geheel. Het plaatsen van een zonnetentconstructie onttrekt de begane grond aan het zicht en doet een tweeledigheid ontstaan die afbreuk doet aan de architecturale en historische waarde van deze gevel.

De gevel is bovendien ingeschreven in een stedelijk ensemble met hoge erfgoedwaarde. De gevel maakt deel uit van de noordelijke gevelwand van de Groenplaats die een uitgelezen voorgrond vormt voor de kathedraal van Antwerpen waarvan de zuidertoren is ingeschreven op de belfortenlijst van het Unesco-werelderfgoed.

De historische gevels en gevelwanden vormen de basis van dit stedelijk ensemble en het historisch stadsbeeld rond de O.-L.-Vrouwekathedraal en de belforttoren. Het behoud en de valorisatie van de historische gevels zijn bepalend voor de herwaardering van deze bijzondere erfgoedomgeving.

Commerciële inrichtingen dienen hieraan ondergeschikt te blijven. Het kan niet de bedoeling zijn dat commerciële inrichtingen de aandacht onttrekken aan de kwaliteiten van deze omgeving met hoge erfgoedwaarde. Homogene richtlijnen rond zonnetenten, terrassen en publiciteit, aangepast aan de eigenheid van de plek zijn bijzonder aangewezen.

Wij zijn ervan overtuigd dat de verbetering van dit stadsgezicht waarbij het behoud en de herwaardering van de architecturale kwaliteit van de historische gevels het uitgangspunt vormen ook in een economische meerwaarde resulteren.

De aangevraagde werken doen afbreuk aan de integriteit van de historische gevel en zijn ontsierend. Bovendien hebben ze impact op de beleving van de O.-L.-Vrouwekathedraal en het belfort van Antwerpen, opgenomen op de Unesco-werelderfgoedlijst. Een gedragen, kwalitatieve, erfgoedgerichte en integrale visie op terrassen en zonneluifels is in deze (wereld)erfgoedomgeving bijzonder aangewezen.

Er is (vooralsnog) geen coherent en globaal plan met het oog op de valorisatie van deze omgeving waarin het voorgelegd voorstel past.

(...)

Gelet op de bovenstaande argumenten wordt over deze aanvraag ongunstig advies uitgebracht.

Overeenkomstig artikel 4.3.3. uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening is de voorliggende aanvraag strijdig met de aangehaalde direct werkende normen uit het beleidsveld Onroerend Erfgoed.

In art. 11 §4 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten staat dat de aanvrager verplicht is om een machtiging te bekomen voor het uitvoeren van werken.

Er wordt geen machtiging verleend.

...

Het advies van 22 oktober 2014 van het agentschap is de tweede bestreden beslissing.

De brandweer van Antwerpen brengt op 4 november 2014 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De dienst Stadsontwikkeling/Onroerend Erfgoed/Monumentenzorg van de stad Antwerpen brengt op 4 november 2014 een ongunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 13 november 2014 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen verleent op 21 november 2014 een tijdelijke voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning. De motivering luidt:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen sluit zich slechts gedeeltelijk aan bij het verslag van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar.

Het college is het volledig eens met het Vlaams gewest/Onroerend Erfgoed en werkt ook momenteel aan een bredere visie om de verblijfs- en horecafuncties Groenplaats en het erfgoedkarakter in harmonie te brengen. Ondertussen mag echter de goede werking van de horeca niet worden belemmerd.

(...)

De werkzaamheden of handelingen waarvoor vergunning is verleend, mogen niet langer dan 2 jaar, tot 21 november 2016, in stand blijven.

...”

Tegen die beslissing tekent de leidend ambtenaar van het agentschap op 14 januari 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed (vervolgens: de commissie) brengt over het beroep op 2 april 2015 het volgende ongunstig advies uit:

“ ...

De huidige erfgoedwaarde van het gebouw wordt beschreven in de inventaris bouwkundige erfgoed als en breedhuis van zes traveeën en vier bouwlagen onder zadeldak, zijdelings begrensd door aandaken met schouderstukken. De lijstgevel is bepleisterd en donkerbruin geschilderd en versierd met muurankers. De structuur dateert uit de 16de-17de eeuw, maar is verbouwd in de 19de eeuw. De benedenverdieping bestaat uit brede winkelramen en een pui boven een geprofileerde sokkel. De gevel wordt ook gekenmerkt door rondboogvensters in geprofileerde witgeschilderde omlijsting en met lekdrempels. De linkergevel wordt gestut door modillons met gedraaide tollen waartussen caissons werden uitgewerkt. In het dak is een eenvoudig houten dakkapelletje met zadeldak verwerkt.

De commissie benadrukt de erfgoedwaarde van de historische gevel als één geheel. De commissie erkent ook dat de gevel gelegen is in een stedelijk ensemble met hoge erfgoedwaarde. De gevel maakt deel uit van de noordelijke gevelwand van de Groenplaats die mee de basis vormt van het historisch stadsbeeld rond de O.-L.-Vrouwekathedraal en de belforttoren. Het behoud en de valorisatie van de historische gevels zijn bepalend voor de herwaardering.

De commissie stelt vast dat de bestaande zonnetentconstructie en de parasols reeds een grote impact hebben op de gevel. De commissie merkt op dat de vergunning een volledig gesloten en vaste constructie betreft en eerder een uitbreiding van het interieur van de horecazaak is. De naburige horecazaken hebben voornamelijk een vrij lichte en doorzichtige structuur van luifel met parasols op het terras. De vergunde zonnetent is een vrij 'massief' geheel. Daardoor wordt de gevel nog meer aan het zicht onttrokken en heeft de vergunde zonnetent een grotere impact op de erfgoedwaarde van de voorgevel en het omliggend historisch stadsbeeld.

De commissie ondersteunt de vraag van het agentschap Onroerend Erfgoed naar een gedragen, kwalitatieve, erfgoedgerichte en integrale visie op de heraanleg van de Groenplaats. Op basis van het advies van de stedelijke dienst werk en economie/detailhandel en horeca stelt de commissie vast dat in 2017 de Groenplaats wordt heraangelegd en een ontwerp voor de terrassen mee is opgenomen in het project. De commissie stelt dat er geen voorafname mag gebeuren op de toekomstige visie.

De commissie ondersteunt de vraag van het agentschap Onroerend Erfgoed naar een gedragen, kwalitatieve, erfgoedgerichte en integrale visie op de heraanleg van de Groenplaats. Op basis van het advies van de stedelijke dienst werk en economie/detailhandel en horeca stelt de commissie vast dat in 2017 de Groenplaats wordt heraangelegd en een ontwerp voor de terrassen mee is opgenomen in het project. De commissie stelt dat er geen voorafname mag gebeuren op de toekomstige visie.

Omwille van bovenstaande bemerkingen adviseert de commissie de voorliggende aanvraag ongunstig.

De commissie verwijst naar de overgangsbepalingen van het onroerenderfgoeddecreet (art. 12.3.14). Voorliggend advies heeft de gevolgen als omschreven in 11, §4/1 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten en de bijhorende uitvoeringsbesluiten in die mate dat dit advies bindend is.

...

Het advies van 2 april 2015 van de commissie is de derde bestreden beslissing.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag, dat de datum van 12 maart 2015 vermeldt, om het administratief beroep in te willigen en aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De verwerende partij beslist op 16 april 2015 om het beroep in te willigen en aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De motivering luidt:

“ ...

Uit de onderstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen, en niet met de goede ruimtelijke ordening.

(...)

Het agentschap Onroerend Erfgoed heeft een ongunstig advies gegeven en er wordt geen machtiging verleend voor de werken. Dit advies werd bevestigd door de VCOE.

Ongunstig advies Onroerend Erfgoed d.d. 22.10.2014:

(...)

Tijdens de beroepsprocedure is er advies gevraagd aan de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed, omwille van het beroep van het agentschap Onroerend Erfgoed.

In toepassing van artikel 98 van het decreet van 27 maart 2009, tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, is artikel 11 van het decreet van 3 maart 1976, tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten uitgebreid met een nieuwe paragraaf 4/2.

Conform deze nieuwe paragraaf is de deputatie, met betrekking tot administratieve beroepen tegen een beslissing houdende toekenning of weigering van een stedenbouwkundige vergunning, verplicht het advies in te winnen van de Vlaamse

Commissie Onroerend Erfgoed indien het beroepschrift middelen opwerpt tegen een in het kader van de betreffende vergunningsaanvraag verleende of geweigerde machtiging.

De VCOE heeft een ongunstig advies gegeven d.d. 02.04.2015:

"De commissie benadrukt de erfgoedwaarde van de historische gevel als één geheel. De vergunning betreft een volledig gesloten en vaste constructie en is eerder een uitbreiding van het interieur van de horecazaak. De naburige horecazaken hebben voornamelijk een vrij lichte en doorzichtige structuur van luifel met parasols op het terras. De vergunde zonnetent is een vrij 'massief' geheel waardoor de gevel nog meer van het zicht wordt onttrokken. Het heeft een grote impact op de erfgoedwaarde van de voorgevel en het omliggend historisch stadsbeeld.

Voorliggend advies heeft de gevolgen als omschreven in 11, §4/1 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten en de bijhorende uitvoeringsbesluiten in die mate dat dit advies bindend is."

Dit advies is bindend en leidt tot de weigering van de vergunning.

(...)

De aanvraag is niet in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.

(...)

De aanvraag is functioneel inpasbaar. Een terras voorzien van een zonnetentconstructie is een normale aanhorigheid bij een horecazaak in deze omgeving.

De aanvraag is gelegen in het historische centrum van Antwerpen aan de Groenplaats. Het perceel grenst met de achterzijde aan de kathedraal en de voorgevel en de bedaking van het pand zijn beschermd als monument.

De omgeving wordt gekenmerkt met historische panden, waarvan op het gelijkvloers horecazaken zijn voorzien en bij enkele appartementen op de verdiepingen. Voor de panden zijn terrassen voorzien, met zonnetenten aan de gevel.

De afmetingen van de zonnetentconstructie zijn niet conform het stedelijk politiereglement voor de privatieve ingebruikname van de openbare weg voor open terrassen. Het terras is gelegen in het zoneringsplan Groenplaats.

De vaste zonnetentconstructie heeft een breedte van 8,7m en een diepte van 8m. Over de volledige diepte worden glazen zijpanelen voorzien die kunnen openschuiven.

Het gemeenteraadsbesluit Groenplaats stelt: "In afwijking op art. 23 §7 van het politiereglement kunnen terrasschermen geplaatst worden met een diepte van 4m langs de terraszones met een diepte van meer dan 4m."

De zijpanelen overschrijden de toegelaten diepte volgens het reglement, met 4m.

Art. 16 §3 van het politiereglement stelt: "Het terrasschermer is maximaal 1,6m hoog."

De voorziene glazen zijpanelen hebben vooraan het terras een hoogte 2,41m en achteraan, tegen de gevel, een hoogte van 3,1m. Deze hoogtes overschrijden ruimschoots de voorschriften van het politiereglement.

De zonnetentconstructie heeft een grote impact op het uitzicht van de monumentale gevel van het pand. Het gelijkvloers wordt volledig van het zicht onttrokken.

De zonnetentconstructie heeft een te grote diepte waardoor er een groot ondoorzichtig vlak van 8m diep tussen de andere terrassen komt te staan.

Het is een massief geheel en eerder een uitbreiding van het interieur in plaats van een terras.

Het kleurgebruik van de zonnetentconstructie is neutraal, namelijk lichtgrijs, en sluit aan bij de kleur van de voorgevel van het pand.

*Daarnaast sluit de constructie aan bij de terrasconstructie van het pand met nummer 27.
...*

Dat is de eerste bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij neemt een eerste middel uit de schending van artikel 4.3.1, §2, 2° en 4.3.3 VCRO, van artikel 11, §4, vierde lid en 11/4, §2 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten (vervolgens: Monumentendecreet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (vervolgens: Motiveringswet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, en uit de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

Het middel stelt:

“ ...

Doordat, eerste middelonderdeel, uit het verplicht in te winnen bindend advies van Onroerend Erfgoed dd. 22 oktober 2014 in eerste aanleg, en bevestigd in het bindend advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed dd. 2 april 2015 in graad van beroep, is gebleken dat het determinerend motief om de stedenbouwkundige vergunning te weigeren erin bestaat dat er op heden door het bestuur nog geen coherent en globaal plan is opgemaakt met het oog op de valorisatie van de omgeving waarin de gewenste constructie pas, nl. de Groenplaats in de nabijheid van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal;

Dat uit de lezing van het bestreden besluit alsook uit de lezing van de adviezen blijkt dat de gewenste constructies op termijn toelaatbaar moeten geacht worden op de Groenplaats die gekenmerkt wordt door een hoge erfgoedwaarde, maar dat er op heden onvoldoende concrete richtlijnen voorhanden zouden zijn aangaande de inpasbaarheid van dergelijke constructies; dat in het advies van Onroerend Erfgoed immers te lezen staat dat een

“gedragen, kwalitatieve, erfgoedgerichte en integrale visie op terrassen en zonneluifels in deze erfgoedomgeving bijzonder aangewezen is”;

Dat het bestuur bijgevolg onzorgvuldig gehandeld heeft door aan verzoekster een vergunning te weigeren gesteund op louter hypothetische elementen die uit de adviezen voortkomen, nl. een toekomstig globaal plan dat op heden nog niet voorhanden zou zijn; dat deze adviezen dan ook met toepassing van art. 159 Gec.G.W. buiten toepassing moeten gelaten worden nu deze manifest onwettig tot stand zijn gekomen, zodat het bestreden besluit eveneens onwettig is, nu dit gesteund is op de onwettig bindende adviezen; dat hoe dan ook de beide bindende adviezen dd. 22 oktober 2014 en 2 april 2015 rechtstreeks mee worden aangevochten middels onderhavig verzoekschrift tot nietigverklaring samen met het Deputatiebesluit dat werd genomen op grond van voormelde bindende adviezen;

(...)

Dat (...) zowel de vergunningverlenende overheid in eerste aanleg als de vergunningverlenende overheid in graad van beroep in geval van werken aan een beschermd monument waarvoor een stedenbouwkundige vergunning vereist is, gebonden zijn door het advies van onroerend erfgoed omtrent de al dan niet toekenning van een machtiging hiervoor;

Dat, aangezien het hier gaat om bindende adviezen, deze adviezen formeel gemotiveerd dienen te zijn d.w.z. dat de motieven uitdrukkelijk en afdoende moeten zijn en zij het advies moeten kunnen schragen; dat deze bindende adviezen immers in de stedenbouwkundige vergunningsprocedure kunnen aangemerkt worden als beslissingen die onmiddellijk en beslissend de inhoud van de vergunningsbeslissing bepalen, zodat zij principieel onder het toepassingsgebied van de Formele Motiveringswet vallen, zodat zij moeten voldoen aan de vereisten van deze wet (...); dat dit inhoudt dat de adviezen duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, voldoende concreet, volledig en precies moeten zijn;

Dat, aangezien er bij een bindend advies sprake is van een gebonden bevoegdheid voor de vergunningverlenende overheid, dit advies zelf onzorgvuldig dient te zijn, d.w.z. zowel naar inhoud als naar wijze van totstandkoming, en dat de inhoud gekend is door de aanvrager; dat wanneer het bindend advies, waarnaar zoals in casu wordt verwezen ter motivering van de weigeringsbeslissing, niet zorgvuldig is, zoals in casu (zie infra), deze onzorgvuldigheid dan onvermijdelijk doorwerkt door in de vergunningsbeslissing (...);

Dat de adviezen op grond van de materiële motiveringsplicht tevens moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van het advies in aanmerking kunnen worden genomen; dat deze adviezen vanzelfsprekend moeten gesteund zijn op in feite en in rechte juiste motieven; dat louter hypothetische en toekomstige elementen de adviezen derhalve niet van aard zijn om het advies en in geval van bindend advies de eindbeslissing te ondersteunen;

Dat, wanneer een bindend advies (te dezen van het Agentschap Onroerend Erfgoed in eerste aanleg en van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed in graad van beroep) niet voldoet aan deze vereisten, het onwettig is en bijgevolg met toepassing van art. 159 van de Grondwet buiten toepassing moet gelaten worden; dat hoe dan ook de beide bindende adviezen dd. 22 oktober 2014 en 2 april 2015 rechtstreeks mee worden aangevochten middels onderhavig verzoekschrift tot nietigverklaring samen met het Deputatiebesluit dat werd genomen op grond van voormelde bindende adviezen, zodat uit de onwettigheid van de bindende adviezen de onwettigheid voortvloeit van de bestreden weigeringsbeslissing;

Dat bindende adviezen, in casu het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed dd. 22 oktober 2014 en het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed dd. 2 april 2015, gezien hun decisief karakter, worden aangemerkt als besluiten, zodat zij met toepassing van art. 159 Gec. G.W. door Uw Raad buiten toepassing kunnen gelaten worden (...);

Dat Uw Raad zich recent immers expliciet bevoegd heeft verklaard voor zowel de rechtstreekse aanvechtbaarheid van bindende adviezen in de vergunningsprocedure (...); dat Uw Raad zich evenwel ook reeds bevoegd heeft verklaard voor de onrechtstreekse aanvechtbaarheid van bindende adviezen in de vergunningsprocedure, zodat verzoekster door het instellen van onderhavig beroep tegen de vergunningsbeslissing, onwettigheden kan aanvoeren die kleven aan de bindende adviezen die hebben geleid tot de bestreden beslissing (...);

Dat het voorgaande zeer recent nog werd bevestigd in een arrest van Uw Raad van 13 januari 2015, nr. A/2015/0006; dat in dit arrest door Uw Raad werd geoordeeld dat een verwijzing naar een ongunstig bindend advies van Onroerend Erfgoed in beginsel volstaat om een vergunning te weigeren, maar dat de Raad hierbij nuanceert dat het bindend advies van Onroerend Erfgoed waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zelf zorgvuldig en afdoende gemotiveerd moet zijn, opdat de bestreden beslissing, die steunt op dit bindend advies, de wettigheidstoets kan doorstaan;

Dat verzoekster er voorts tevens op wijst dat in het bestreden besluit expliciet wordt verwezen naar de adviezen van het Agentschap Onroerend Erfgoed dd. 22 oktober 2014 en in het bijzonder naar het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed dd. 2 april 2015; dat in het bestreden besluit naar dit laatste bindend advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed wordt verwezen om vervolgens te stellen dat de vergunning geweigerd zou moeten worden; dat in het bestreden besluit derhalve sprake is van een zgn. vermeende motivering door verwijzing naar andere stukken, in casu het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed;

Dat de verwijzing in de motivering van een eindbeslissing naar een voorbereidende handeling evenwel slechts afdoende gemotiveerd is, wanneer cumulatief voldaan is aan de volgende voorwaarden: (1) de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuursde ter kennis zijn gebracht, (2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, (3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en (4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (...); dat in de rechtsleer wordt opgemerkt dat hiernaar nog een vijfde voorwaarde moet toegevoegd worden, nl. dat de adviezen waarnaar wordt verwezen zelf moeten voldoen aan de materiële en formele zorgvuldigheidsplicht (...); dat wanneer aan voormelde cumulatieve voorwaarden niet voldaan is, het besluit is genomen met schending van de motiveringsplicht;

Dat verzoekster evenwel geen kennis heeft gekregen van het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed in graad van beroep dd. 2 april 2015; dat in het bestreden besluit wel wordt verwezen naar dit advies, doch slechts in beperkte mate; dat de in het bestreden besluit vermelde passage uiteraard niet volstaat in de het licht van de formele motiveringsplicht (...); dat verzoekster in kennis had moeten gesteld worden van het gehele advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed dd. 2 april 2015, des te meer nu de vergunning aan verzoekster is geweigerd omwille van dit bindend ongunstig advies; dat verzoekster in de onmogelijkheid is om na te gaan of het advies van Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed, dat heeft geleid tot de weigeringsbeslissing van de Deputatie, op

zorgvuldige wijze is tot stand gekomen; dat de Formele Motiveringswet dan ook manifest geschonden werd; dat de omstandigheid dat in dit advies het ongunstig advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed in eerste aanleg dd. 22 oktober 2014 zou bevestigen, hieraan geen afbreuk doet; dat verzoekster vruchteloos heeft aangedrongen om in kennis kunnen gesteld te worden van voormeld advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed (zie stuk 9 – e-mail dd. 10 juni 2015);

Dat in casu tevens dient vastgesteld te worden dat de verplicht in te winnen adviezen manifest onwettig zijn, nu deze niet afdoende noch concreet gemotiveerd zijn en bovendien gesteund zijn op loutere hypothetische elementen; dat beide adviezen, voor zover het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed in graad van beroep effectief een bevestiging zou zijn van het advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed verleend in eerste aanleg, er de facto op neerkomen dat op heden geen vergunningen kunnen worden verleend voor de door verzoekster gewenste constructie, maar dat er gewacht moet worden op een “globaal en coherent plan” met opname van een “gedragen, kwalitatieve, erfgoedgerichte en integrale visie op terrassen en zonneluifels” (-tenten) op de Groenplaats te Antwerpen (zie p. 2/3 – stuk 8);

Dat uit rechtspraak van Uw Raad nochtans volgt dat een vergunningverlenend bestuursorgaan niet mag uitgaan van een toekomstige onzekere gebeurtenis, zeker niet nu deze gebeurtenis van doorslaggevende aard was voor de in casu ongunstige beoordeling van het gevraagde (...); dat dit dan ook a fortiori geldt voor een adviesverlenend orgaan, waarvan het uiteindelijke advies bindend is voor de vergunningverlenende overheid en in casu heeft geleid tot een weigeringsbeslissing;

Dat het decisieve weigeringsmotief van de bestreden Deputatiebeslissing zonder de minste twijfel terug te brengen is tot de dubbele ongunstige advisering van onroerend erfgoed, zowel in eerste aanleg als in graad van beroep bij monde van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed; dat dit trouwens het gevolg is van het bindend karakter van deze adviezen; dat bijgevolg de inhoud en de draagwijdte van deze adviezen zelf decisief zijn om de feitelijke en juridische grondslag van de weigeringsbeslissing te kunnen kennen;

Dat het ongunstig karakter van de beide bindende adviezen zonder de minste twijfel terug te brengen is tot een motief dat er eerst een nieuwe, toekomstige reglementaire regeling zou moeten komen met betrekking tot de volledige Groenplaats, alvorens de dienst Erfgoed zelfs maar bereid zou zijn om zich inhoudelijk te kunnen en willen uitspreken over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning waarvoor een machtiging nodig is op grond van de Onroerend Erfgoedwetgeving; dat zulks niet meer of niet minder neerkomt op een embargo of op een moratorium met betrekking tot aanvragen die te maken hebben met zonnetentconstructies die inherent verbonden zijn aan alle horecazaken op de Groenplaats, waaronder deze van verzoekende partij;

Dat dergelijke administratieve praktijk volstrekt onaanvaardbaar is, want neerkomt op een weigering om een reguliere aanvraag te toetsen aan de merites op grond van de actueel geldende reglementering, zowel deze inzake de VCRO als deze inzake de aanverwante beleidsdomeinen; dat onroerend erfgoed dus eigenlijk met zoveel woorden zegt dat de stedelijke overheid eerst maar zelf moet zien te kunnen beschikken over een nieuwe specifieke reglementering inzake zonnetentconstructies ter hoogte van de Groenplaats alvorens aanvragen zouden kunnen beoordeeld worden; dat dit zonder meer neerkomt op de weigering om aanvragen te toetsen aan de actueel geldende reglementering in afwachting van de totstandkoming van toekomstig en alvast op dit ogenblik niet gekende mogelijks nieuwe reglementering; dat dit in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel en

niet getuigt van zorgvuldig onderzoek met verplichting tot nauwkeurige en afdoende motivering om in redelijkheid tot een concrete beoordeling te komen van een actuele aanvraag;

Dat de motieven van dergelijke bindende adviezen moeten steunen op pertinente, juiste, in rechte en in feite aanvaardbare motieven; dat met toekomstige elementen allerm minst rekening mag gehouden worden bij het opstellen van dergelijke voor een vergunningverlenende overheid bindende adviezen;

Dat uit de adviezen niet blijkt dat er een onderzoek werd gedaan naar de inpasbaarheid van de zonnetentconstructie zelf; dat in de adviezen, alsook in het bestreden besluit, wordt verscholen achter een zgn. toekomstig globaal plan waarin nadere concrete richtlijnen dienen opgenomen te worden met betrekking tot terrassen en zonnetenten op de Groenplaats, zonder zich minstens op afdoende wijze in te laten met de concrete aanvraag noch met de impact daarvan in het licht van de beperkte bescherming van het pand;

En doordat, tweede middelonderdeel, *in het bestreden besluit en in de bestreden bindende advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed en de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed ten onrechte geen rekening werd gehouden met de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen van de stad Antwerpen, in het bijzonder voor de Groenplaats die zal heraangelegd worden;*

Dat in de adviezen enkel wordt verwezen naar een zgn. coherent en globaal plan met opname van een gedragen, kwalitatieve, erfgoedgerichte en integrale visie op terrassen en zonneluifels, maar in de plaats hiervan rekening te houden bij de beoordeling van de aanvraag overeenkomstig art. 4.3.1, §2, 2° VCRO, wordt hieraan geen gevolg gegeven, en wordt geadviseerd om geen machtiging te verlenen voor de gewenste constructie en dus om de stedenbouwkundige vergunning te weigeren;

Terwijl, *een vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van het aangevraagde overeenkomstig art. 4.3.1, §2, 2° VCRO rekening houdt met de in de omgeving bestaande toestand, doch ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1° van dat artikel, in rekening kan brengen;*
(...)

Dat, aangezien de vergunningverlenende overheid rekening kan houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen, dit a fortiori inhoudt dat ook een adviesverlenende instantie, des te meer wanneer het advies bindend is voor deze vergunningverlenende overheid, rekening dient te houden met dergelijke beleidsmatige gewenste ontwikkelingen;

Dat te dezen zowel het Agentschap Onroerend Erfgoed in eerste aanleg, als de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed in graad van beroep in hun adviezen rekening hadden moeten houden met de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen door de stad Antwerpen voor de Groenplaats en hieraan deugdelijk gevolg hadden moeten geven in hun adviezen; dat integendeel en volkomen ten onrechte wel werd gesteld dat een “globaal en coherent plan” met opname van een “gedragen, kwalitatieve, erfgoedgerichte en integrale visie op terrassen en zonneluifels” (-tenten) op de Groenplaats te Antwerpen aangewezen is; dat wordt bepaald dat er vooralsnog geen globaal plan is met het oog op de valorisatie van de omgeving, zijnde de Groenplaats waarbinnen de zonnetentconstructie past (zie p. 2/3 advies Agentschap Onroerend Erfgoed dd. 22 oktober 2014 – stuk 8); dat dit advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed in graad van beroep door de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed integraal bevestigd zou zijn geweest; dat beide adviesinstanties derhalve uitdrukkelijk wijzen op de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen voor de

Groenplaats te Antwerpen waarbinnen dergelijke constructie wel degelijk inpasbaar kan zijn, maar dat gelet op de vooralsnog afwezigheid van dergelijk globaal plan, de machtiging thans niet verleend zou kunnen worden aan verzoekster; dat dergelijke beoordeling uiteraard manifest strijdt met art. 4.3.1, §2, 2° VCRO;

Dat verzoekster erop wijst dat het Schepencollege van de stad Antwerpen terecht rekening heeft gehouden met de door haar gewenste beleidsmatige ontwikkelingen voor de Groenplaats te Antwerpen ter hoogte van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal; dat in het besluit van het Schepencollege terecht werd geoordeeld dat de stad Antwerpen momenteel, dus op datum van 21 november 2014, werkt aan een bredere visie, dus een plan, om de verblijfs- en horecafuncties op de Groenplaats en het erfgoedkarakter in harmonie te brengen, maar dat ondertussen de goede werking ervan niet belemmerd mag worden (zie p. 6 onderaan besluit Schepencollege – stuk 4);

Dat de Groenplaats heraangelegd zal worden en dat ook andere horeca-uitbaters op de Groenplaats wensen en zullen investeren in moderne technieken die tegemoet komen aan de moderne horecamaatschappij teneinde de consumenten op de meeste optimale wijze kunnen bedienen; dat de stad Antwerpen uiteraard een toeristische stad is die elk seizoen druk bezocht is; dat door de plaatsing van een zonnetentconstructie ook in koudere periodes toeristen buiten kunnen plaatsnemen op de terrassen en kunnen genieten van de stad;

Dat om die reden het Schepencollege, net omwille van de gewenste beleidslijnen voor de Groenplaats, vergunning heeft verleend aan verzoekster; dat de Groenplaats te Antwerpen nu reeds gekenmerkt wordt door uitschuifbare constructies; dat in het bestreden besluit overigens zelf wordt gesteld dat de aanvraag functioneel inpasbaar is in de omgeving en dat deze omgeving net gekenmerkt wordt door panden met terrassen voorzien van zonnetenten aan de gevel;

Dat de zonnetentconstructie van verzoekster volledig aangepast is aan de huidige technieken, en in tegenstelling tot wat in de adviezen van Onroerend Erfgoed wordt beweerd, vrijwaart de constructie net het zicht op de voorgevel, hetgeen niet het geval is wanneer tal van parasols voor de voorgevel worden geplaatst, aangezien parasols geen egaal beeld hebben, maar kris kras door mekaar staan en derhalve het zicht van de voorgevel wegnemen; dat door de plaatsing van de zonnetentconstructie de voorgevel zichtbaar is en de waarde van deze gevel derhalve volledig bewaard blijft;

Dat het Schepencollege van Antwerpen derhalve terecht rekening heeft gehouden met toekomstige wijzigingen in een bestaande ordening en een stedenbouwkundige vergunning aan verzoekster heeft verleend;

Dat de adviesverlenende instantie in graad van beroep alsook de Deputatie op de hoogte zijn van de door de stad gewenste ontwikkelingen voor de Groenplaats, doch dat hieraan in het advies alsook in het bestreden besluit ten onrechte aan wordt voorbijgegaan;

Dat het bestreden besluit bovendien gekenmerkt wordt door tegenstrijdigheid in de motivering, doordat enerzijds wordt verwezen naar de ongunstige adviezen van het Agentschap Onroerend Erfgoed en de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed en anderzijds wordt geoordeeld dat de aanvraag van verzoekster functioneel inpasbaar is in de omgeving die gekenmerkt wordt door panden met terrassen en zonnetenten aan de voorgevel; dat tevens wordt geoordeeld dat het kleurgebruik van de zonnetentconstructie neutraal is, nl. lichtgrijs, en volledig aansluit bij de voorgevel van het pand; dat er in alle

redelijkheid dan ook niet verwezen kan worden naar de ongunstige adviezen van het Agentschap Onroerend Erfgoed en de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed maar de Deputatie zelf wel van oordeel is dat de aanvraag functioneel inpasbaar is in de omgeving; dat er dan ook sprake is van tegenstrijdigheid van motieven en derhalve van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht;

Dat uit het voorgaande volgt dat de vergunningverlenende overheid bijgevolg bijzonder onzorgvuldig gehandeld heeft door aan verzoekster een vergunning te weigeren louter en alleen gesteund op onwettige adviezen; dat deze adviezen dan ook met toepassing van art. 159 Gec.G.W. buiten toepassing moeten gelaten worden nu deze manifest onwettig tot stand zijn gekomen, zodat het bestreden besluit eveneens onwettig is, nu dit gesteund is op deze onwettig bindende adviezen; dat hoe dan ook de beide bindende adviezen dd. 22 oktober 2014 en 2 april 2015 rechtstreeks mee worden aangevochten middels onderhavig verzoekschrift tot nietigverklaring samen met het Deputatiebesluit dat werd genomen op grond van voormelde bindende adviezen;

Dat krachtens artikel 4.3.1, §2, 2° VCRO het vergunningverlenend bestuursorgaan rekening kan houden met de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen; dat het vergunningverlenend bestuursorgaan in de eerste plaats het Schepencollege van de betrokken gemeente is, in deze de Stad Antwerpen; dat het niet is omwille van het devolutief karakter van het bouwberoep dat de centrale positie van het Schepencollege komt te verdwijnen; dat de Deputatie weliswaar in graad van beroep in de plaats van het Schepencollege oordeelt, zonder dat evenwel abstractie mag gemaakt worden van de zienswijze en de beleidsdoelstellingen van het Schepencollege, zeker wanneer het gaat om de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen waarop de stad Antwerpen zich uitdrukkelijk gesteund heeft bij het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning in eerste aanleg;

Dat, wanneer zoals in casu de vergunningverlenende overheid in graad van beroep slechts doelgebonden kan oordelen omwille van de bindende adviezen van onroerend erfgoed, moet worden aangenomen dat art. 4.3.1, §2, 2° VCRO eveneens van toepassing is op die adviesinstanties die een bindend advies vertrekken in de zin van art. 4.3.3. VCRO; dat anders de bepaling van art. 4.3.1, §2, 2° VCRO doelloos wordt voor de gevallen waar de vergunningverlenende overheid niet meer beschikt over een beoordelingsvrijheid maar enkel over een doelgebonden bevoegdheid;

Dat hieruit volgt dat de adviesinstanties die beroepen worden om een bindend advies te verstrekken wel degelijk eveneens rekening dienen te houden met de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen in de zin van art. 4.3.1, §2, 2° VCRO, a fortiori wanneer deze beleidsmatig gewenste ontwikkelingen uitdrukkelijk werden ingeroepen door het Schepencollege;

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de adviesinstanties deze beleidsmatig gewenste ontwikkelingen volledig hebben genegeerd en integendeel volkomen omgekeerd hebben geponeerd dat deze beleidsmatig gewenste ontwikkelingen eerst vaste reglementaire vorm moeten aannemen; dat dit uiteraard de negatie is van het begrip beleidsmatig gewenste ontwikkelingen, om de eenvoudige reden dat dit begrip vertrekt van een anticipatie op een komende en reeds voorbereide regeling die deze beleidsmatig gewenste ontwikkelingen zal vertalen in reglementering;

Dat de bindende adviezen bijgevolg de wettelijke draagwijdte van het begrip beleidsmatig gewenste ontwikkelingen hebben geschonden, en er zich niet toe konden beperken te poneren dat de reglementering eerst moet worden afgewacht (cf. eerste middelonderdeel);

dat het bovendien niet is omdat met dergelijke beleidsmatig gewenste ontwikkelingen rekening kan worden gehouden, dat de adviesinstanties bij het verlenen van een bindend advies de door de stad Antwerpen reeds bevestigde beleidsmatig gewenste ontwikkelingen zonder meer kunnen negeren; dat de bindende adviezen immers het bestaan van deze beleidsmatig gewenste ontwikkelingen niet betrokken hebben in hun beoordeling, zodat er niet kan ingeroepen worden dat er geen verplichting bestaat maar enkel een mogelijkheid om zich te beroepen op de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen;
...

Beoordeling door de Raad

1.

De aanvraag van de verzoekende partij strekt tot het plaatsen van een vaste zonnetentconstructie, te monteren tegen de voorgevel van een horecapand over de volledige breedte van 8,70 meter. De aangevraagde diepte bedraagt acht meter.

De voor- en bovengevel, en de bedaking van het pand zijn met een koninklijk besluit van 2 september 1976 als monument beschermd.

2.

Uit artikel 9, eerste lid van het Monumentendecreet volgt dat een besluit waarbij een monument in bescherming genomen wordt, “verordenende” (lees: verbindende) kracht heeft.

Uit artikel 4.3.3 VCRO volgt dat een vergunning geweigerd moet worden als uit een verplicht in te winnen advies blijkt dat de aanvraag strijdig is met direct werkende normen binnen een andere sector dan de ruimtelijke ordening, of dat in een vergunning de nodige voorwaarden opgelegd moeten worden die waarborgen dat de in het advies vastgestelde strijdigheid geremedieerd wordt. Een ‘direct werkende norm’ staat voor een supranationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepaling die op zichzelf volstaat om toepasbaar te zijn, zonder dat nog reglementering om te preciseren of vervolledigen noodzakelijk is.

Het toen geldende, op de aanvraag toepasselijke artikel 11, §4 van het Monumentendecreet bepaalt in het eerste en vierde lid:

“ ...
Werken kunnen niet worden aangevat zonder voorafgaande machtiging.
(...)
Indien voor de werken betreffende beschermde monumenten of niet als monument beschermde constructies binnen een beschermd stads- of dorpsgezicht een stedenbouwkundige vergunning vereist is, wordt de machtiging verleend in de stedenbouwkundige vergunning. Het advies van het agentschap aan het vergunningverlenende bestuursorgaan vermeldt in dat geval op bindende wijze of dat bestuursorgaan de machtiging al dan niet mag verlenen.
...”

In eerste administratieve aanleg heeft het agentschap een ongunstig advies over de aanvraag uitgebracht en geen machtiging verleend. Tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen om de aanvraag tijdelijk te vergunnen, heeft de leidend ambtenaar van het agentschap administratief beroep bij de verwerende partij ingesteld.

Het toen geldende artikel 11, §4/2 van het Monumentendecreet bepaalt onder meer:

“ ...

Indien de deputatie zich dient uit te spreken over een administratief beroep tegen een beslissing houdende de toekenning of de weigering van een stedenbouwkundige vergunning, dan wint zij het advies in van de expertencommissie, vermeld in §4/1, tweede lid, indien het beroepschrift middelen opwerpt tegen het advies van het agentschap, vermeld in §4, vierde lid.

De deputatie kan in haar beroepsbeslissing een beslissing nemen over de toekenning of de weigering van de machtiging, in zoverre zij op dat punt het advies van de expertencommissie overneemt.

... ”

In overeenstemming met artikel 11, §4/2 van het Monumentendecreet heeft de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in de loop van de administratieve beroepsprocedure het advies van de commissie ingewonnen. Het op 2 april 2015 verstrekte advies van de commissie is ongunstig.

Van het advies van de commissie neemt de verwerende partij het volgende gedeelte als motivering op in haar bestreden beslissing:

“ ...

De commissie benadrukt de erfgoedwaarde van de historische gevel als één geheel. De vergunning betreft een volledig gesloten en vaste constructie en is eerder een uitbreiding van het interieur van de horecazaak. De naburige horecazaken hebben voornamelijk een vrij lichte en doorzichtige structuur van luifel met parasols op het terras. De vergunde zonnetent is een vrij ‘massief’ geheel waardoor de gevel nog meer van het zicht wordt onttrokken. Het heeft een grote impact op de erfgoedwaarde van de voorgevel en het omliggend historisch stadsbeeld.

Voorliggend advies heeft de gevolgen als omschreven in 11, §4/1 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten en de bijhorende uitvoeringsbesluiten in die mate dat dit advies bindend is.

... ”

De verwerende partij besluit dat het advies voor haar bindend is en tot de weigering van de aangevraagde vergunning moet leiden.

3.

De verzoekende partij vordert de vernietiging van het advies van 22 oktober 2014 van het agentschap en het advies van 2 april 2015 van de commissie, minstens dat die adviezen met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten worden. Volgens de verzoekende partij hebben die adviezen, als voorbeslissingen, de bestreden weigeringsbeslissing van de verwerende partij op doorslaggevende wijze bepaald.

4.1.

Uit artikel 11, §4/ 2 van het Monumentendecreet volgt dat de verwerende partij door het advies van 2 april 2015 van de commissie gebonden was en over geen appreciatiebevoegdheid meer beschikte. In de eerste bestreden beslissing citeert de verwerende partij enkel uit de motivering van dat advies om de weigering te verantwoorden.

Het komt de Raad niet toe om zijn beoordeling van de impact van de aangevraagde werken op het beschermde monument en op de onmiddellijke, door historische bebouwing gekenmerkte omgeving in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid. Binnen de perken van zijn wettigheidstoezicht kan hij enkel nagaan of de overheid de feiten correct vastgesteld heeft en of zij

op grond daarvan in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de aangevraagde werken zich niet met de bescherming als monument verdragen.

De in de bestreden beslissing aangehaalde motieven uit het advies van de commissie, die ook in het advies van het agentschap terug te vinden zijn, verantwoorden afdoende waarom de aanvraag onbestaanbaar met de bescherming als monument bevonden wordt. Na de feitelijk correcte vaststelling dat de aangevraagde constructie een diepte van acht meter heeft en tegen de als monument beschermde voorgevel over de volledige breedte van 8,70 meter geplaatst wordt, benadrukt de motivering de erfgoedwaarde van de historische gevel als een geheel, wordt de als een “volledig gesloten en vaste constructie” omschreven aanvraag eerder als “een uitbreiding van het interieur van de horecazaak” geapprecieerd en wordt er gewezen op het contrast met de naburige horecazaken die “voornamelijk een vrij lichte en doorzichtige structuur van luifel met parasols op het terras (hebben)”. De motivering vervolgt dat de aangevraagde zonnetent “een vrij ‘massief’ geheel (is), waardoor de gevel nog meer van het zicht wordt onttrokken”, en “een grote impact op de erfgoedwaarde van de voorgevel en het omliggend historisch straatbeeld (heeft)”.

Uit de aanvraag blijkt dat de verwerende partij van de juiste feitelijke afmetingen uitgegaan is, wat de verzoekende partij ook niet betwist. In geen van beide middelonderdelen maakt de verzoekende partij plausibel dat die beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Waar de verzoekende partij, in het tweede middelonderdeel, haar eigen appreciatie geeft en stelt dat de constructie een verbetering is in vergelijking met “kris kras” door elkaar staande parasols voor de voorgevel, en het zicht en de waarde van de voorgevel vrijwaart, komt zij niet boven het niveau van opportunitetskritiek.

4.2.

De verzoekende partij voert, in het eerste middelonderdeel, vergeefs aan dat zij niet individueel in kennis van het advies van de commissie gesteld werd. De in de weigeringsbeslissing van de verwerende partij overgenomen motivering uit dat advies is afdoende. Het ontbreken van een betekening kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing leiden.

4.3.

Waar de verzoekende partij, nog in het eerste middelonderdeel, hekelt dat de bestreden ongunstige adviezen op doorslaggevende wijze steunen op een onzekere gebeurtenis, met name een toekomstige reglementering voor de volledige Groenplaats, en dat die adviezen in afwachting van een nieuwe reglementering neerkomen op een “embargo” of een “moratorium” op aanvragen van horecazaken op de Groenplaats, geeft zij kritiek op overtollige motieven. De beschouwingen over de wenselijkheid van een globaal plan voor het heraanleggen van de Groenplaats met richtlijnen voor zonnetenten, terrassen en publiciteit die ondergeschikt aan de erfgoedwaarde van de omgeving zijn, staan enkel in de adviezen te lezen. De in de bestreden weigeringsbeslissing van de verwerende partij uitgedrukte motivering getuigt afdoende van een beoordeling van de aanvraag op haar eigen merites.

4.4.

In het tweede middelonderdeel ziet de verzoekende partij in de vergunningsbeslissing van 21 november 2014 de vertolking van een beleidsmatig gewenste ontwikkeling van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen om tot een bredere visie over de verblijfs- en horecafuncties op de Groenplaats te komen zonder dat in de tussentijd de goede werking van de horeca belemmerd wordt. De verzoekende partij betoogt dat de adviesinstanties en de verwerende partij met die beleidsmatig gewenste ontwikkeling rekening hadden moeten houden. Daarmee beroept de verzoekende partij zich op een opportunistische visie en maakt zij allerm minst aannemelijk dat de in de weigeringsbeslissing verwoorde ongunstige beoordeling van de impact van de aanvraag op de erfgoedwaarde van de gevel en van de onmiddellijke omgeving onredelijk zou zijn. De bedenkingen betreffende de centrale rol van het schepencollege die als gevolg van de

devolutieve werking van het administratief beroep niet komt te verdwijnen, kan daar niet anders over doen oordelen.

4.5.

Er bestaat geen tegenspraak tussen de motivering dat de impact van de aanvraag op de erfgoedwaarde van de gevel en het omliggend historisch stadsbeeld onaanvaardbaar is, en de overweging dat de aanvraag functioneel inpasbaar is en dat het kleurgebruik van de zonnetentconstructie neutraal is. De functionele inpasbaarheid, dat wil zeggen een horecazaak met aanhorigheden, in de omgeving en het kleurgebruik zijn aandachtspunten voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Dat die punten gunstig beoordeeld worden, zegt niets over de impact van de aanvraag op de erfgoedwaarde.

5.

Het middel wordt verworpen.

B. Derde middel

Standpunt van de partijen

Een derde middel neemt de verzoekende partij uit de schending van artikel 4.7.22 en 4.7.23, §1 VCRO, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de hoorplicht en de rechten van verdediging, en uit de ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

De verzoekende partij stelt:

“ ...

Dat moet worden vastgesteld dat verzoekster niet gehoord werd door de Deputatie van de provincie Antwerpen, niettegenstaande verzoekster meteen na het ontvangen van het schrijven van de Deputatie dd. 16 maart 2015 met mededeling dat zij kon gehoord worden in de beroepsprocedure en hierom kon verzoeken binnen 5 werkdagen na ontvangst van die brief, telefonisch contact heeft opgenomen met de Deputatie teneinde zich te informeren inzake deze hoorprocedure;

Dat de Deputatie telefonisch aan verzoekster meedeelde dat ingevolge het administratief beroep van het Agentschap Onroerend Erfgoed dd. 14 januari 2015 “de hoorzitting voorlopig zou uitgesteld worden omdat de provincie nog aan het wachten was om het advies van de expertencommissie”; dat de Deputatie dus nog geen beslissing kon nemen;

Dat verzoekster er hierboven reeds op heeft gewezen dat de Deputatie, indien zij zich dient uit te spreken over een administratief beroep tegen een beslissing houdende toekenning of weigering van een stedenbouwkundige vergunning overeenkomstig art. 11, §4/2 van het Monumentendecreet van 3 maart 1976 het advies van de expertencommissie (thans Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed) dient in te winnen; dat er op datum van 16 maart 2015 met kennisgeving aan verzoekster van de mogelijkheid om gehoord te worden nog geen advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed voorhanden was, nu dit advies slechts dateert van 2 april 2015; dat om die reden door de Deputatie telefonisch werd meegedeeld dat de hoorzitting bij de Deputatie uitgesteld werd;

Dat verzoekster er dan ook in alle redelijkheid vermocht vanuit gaan dat de Deputatie, wanneer deze in kennis zou worden gesteld van dit advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed, zij verzoekster opnieuw een schrijven zou richten met de vraag om

gehoord te worden in de beroepsprocedure naar aanleiding van het beroep van het Agentschap Onroerend Erfgoed, minstens verzoekster in kennis te stellen van datum en uur van de nieuwe hoorzitting die zou plaatsvinden, nu de Deputatie na het telefonisch contact met verzoekster wist of alleszins behoorde te weten dat verzoekster wel degelijk gehoord wenste te worden op deze hoorzitting;

Dat derhalve slechts ná 2 april 2015, zijnde de datum van het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed in graad van beroep, een nieuwe datum en uur van hoorzitting kon vastgesteld worden door de Deputatie; dat deze nieuwe gegevens dan ook aan verzoekster diende meegedeeld te worden; dat door hieraan te verzuimen de Deputatie hierdoor de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht flagrant schendt;

Dat op grond van art. 4.7.23, §1 VCRO de Deputatie haar beslissing neemt op grond van een verslag van de PSA en slechts nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord; dat, gelet op het ontbreken van nadere bijzondere procedureregels met betrekking tot de hoorprocedure, hieruit voortvloeit dat elke betrokken partij die een verzoek aan de Deputatie richt om gehoord te worden, de kans moet krijgen om ook effectief gehoord te worden;

Dat de Deputatie volkomen in strijd met voormeld artikel en met het zorgvuldigheidsbeginsel heeft nagelaten verzoekster in kennis te stellen van de nieuwe datum en het uur waarop de hoorzitting bij de Deputatie zou doorgaan nu de Deputatie telefonisch aan verzoekster heeft meegedeeld dat de hoorzitting voorlopig zou uitgesteld worden omdat de provincie nog aan het wachten was om het advies van de expertencommissie; dat verzoekster geenszins in kennis is gesteld van de nieuwe datum en uur van hoorzitting, noch een nieuw aanvullend schrijven van de Deputatie heeft ontvangen met verzoek om gehoord te worden;

Dat het des te meer op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur toekwam aan de Deputatie om verzoekster opnieuw een verzoek te richten om gehoord te worden, minstens verzoekster in kennis te stellen van de nieuwe datum en uur van hoorzitting; dat dit een schoolvoorbeeld is van pure verschalking van verzoeker en schending van zijn hoorrecht en de rechten van de verdediging;

Dat in de VCRO het hoorrecht uitdrukkelijk is voorzien voor de betrokken partijen en derhalve een wezenlijk onderdeel vormt van de administratieve beroepsprocedure; dat Uw Raad dienaangaande expliciet heeft geoordeeld dat tot zolang voor dit hoorrecht geen inhoudelijke verplichtingen voor de Deputatie bepaald zijn, het optreden van deze vergunningverlenende overheid getoetst moet worden aan de verplichtingen die het bestuur heeft op grond van het algemeen beginsel van de hoorplicht, zodat het verhoor van de aanvrager die hierom heeft verzocht, te dezen zijn vertegenwoordigers, zijnde de architect en de raadslieden, dan ook een substantiële vormvereiste is (...); dat voor de vergunningverlenende overheid de hoorplicht immers niet alleen een zorgvuldig onderzoek van het dossier en het inwinnen van alle relevante gegevens impliceert, maar ook dat de overheid de rechtszoekende de mogelijkheid moet bieden om zich te verantwoorden (...);

Dat dit eveneens blijkt uit een recent arrest van Uw Raad nr. A/2015/0305 dd. 19 mei 2015, waarbij beslist werd dat het beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de hoorplicht niet geldt in zoverre er een uitdrukkelijke wettelijke regeling voor is uitgewerkt, maar dat, in zoverre de hoorplicht is voorgeschreven door een wettelijke norm zonder wettelijke omschrijving van de inhoud van de hoorplicht, het optreden van de overheid wel degelijk

moet getoetst worden aan de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het beginsel van het hoorrecht, met alle daaraan verbonden waarborgen;

Dat op grond van de hoorplicht alsook op grond van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel de Deputatie gevolg had moeten geven aan het verzoek van verzoekster om persoonlijk gehoord te worden tijdens een georganiseerde hoorzitting bij de Deputatie;

Dat uit het bestreden besluit bovendien niet blijkt of er überhaupt een hoorzitting bij de Deputatie heeft plaatsgevonden; dat nergens melding wordt gemaakt van een hoorzitting bij de Deputatie; dat een en ander des te meer klemmt met de zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij;

Dat de handelswijze van de Deputatie nl. (1) haar eigen schrijven dd. 16 maart 2015 met melding aan verzoekster van de mogelijkheid om een verzoek te richten aan de Deputatie om gehoord te worden, (2) de telefonische mededeling aan verzoekster dat de hoorzitting voorlopig zou uitgesteld worden omdat de provincie nog aan het wachten was om het advies van de expertencommissie en (3) het verzuim van de Deputatie om verzoekster in kennis te stellen van een nieuwe datum en uur van hoorzitting, minstens aan verzoekster opnieuw een schrijven te richten met de mogelijkheid om gehoord te worden, een pure verschalking inhoudt van de hoorplicht, die, zoals hoger reeds uiteengezet, een wezenlijk onderdeel vormt van de administratieve beroepsprocedure;

Dat ingevolge de schending van de hoorplicht, verzoeker een kans gemist heeft om zijn dossier te komen toelichten bij de Deputatie, die zich dient uit te spreken over het ingestelde administratieve beroep; dat er dan ook geen sprake meer is van een hoorzitting waarbij een vergunningsaanvrager, al dan niet vertegenwoordigd en/of bijgestaan, zijn zienswijze op nuttige wijze naar voren kan brengen;

Dat er geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling bestaat omtrent de wijze waarop de betrokkene dient te vragen om gehoord te worden; dat art. 4. 7.23, §1 VCRO enkel bepaalt dat de deputatie haar beslissing neemt omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord; dat het artikel voorts bepaalt dat de Vlaamse Regering nadere regelen met betrekking tot de hoorprocedure kan bepalen, hetgeen tot op heden niet is gebeurd; dat de betrokkene bijgevolg gerechtigd is om telefonisch te vragen om gehoord te worden, hetgeen te dezen gebeurd is met de melding door de diensten van de provincie, dat de vraag voorbarig was omdat eerste het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed nog diende voor te liggen en zulks nog niet het geval was op het ogenblik van de telefonische vraag van verzoekster om gehoord te worden; dat de data deze gebeurtenissen volledig aantonen: de brief dd. 16 maart 2015 verwijst naar de mogelijkheid om gehoord te worden, maar het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed dateert slechts van 2 april 2015; dat verzoekster formeel is: de diensten van de provincie hebben de zaakvoerder van verzoekster telefonisch verzekerd dat ze hem zouden verwittigen van datum en uur van de hoorzitting, nadat het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed zou voorliggen;

Dat het een pure schande is dat vervolgens gewoon niet wordt gedaan wat wordt aangekondigd en dat integendeel de behandeling van het beroep verder verloopt zonder dat verzoekster werd gehoord, niettegenstaande zij daarom uitdrukkelijk heeft verzocht; dat de bestreden beslissing overigens in het geheel geen melding maakt van het verloop van

de procedure met inbegrip van het verzoek om gehoord te worden en de telefonische afhandeling van dat verzoek; dat integendeel deze elementen worden verzwegen in de bestreden beslissing;

Dat de rechten van de verdediging bijgevolg manifest werden geschonden, waardoor de Deputatie het beroep van Onroerend Erfgoed doodleuk klakkeloos heeft overgenomen, niet gestoord door de terechte argumentatie die verzoekster wenste aan te reiken op de hoorzitting;

Dat uit het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar dd. 12 maart 2015 overigens blijkt dat verzoekster niet werd gehoord (zie blz. 1, 1.: gehoord: neen – stuk 7); dat dit verslag dd. 12 maart 2015 pertinent onjuist is, aangezien de brief met mededeling dat de aanvrager kan gehoord worden zelf maar dateert van 16 maart 2015 en aangezien het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed in beroep waarnaar het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar dd. 12 maart 2015 verwijst dateert van 2 april 2015;

Dat bijgevolg de Deputatie niet heeft beslist volgens de chronologie bepaald in art. 4.7.23, §1 VCRO, namelijk op verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar en na de betrokkene gehoord te hebben; dat het nogal voor zich spreekt dat het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar zelf moet gesteund zijn op een correct en volledig onderzoek van het dossier; dat het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar dd. 12 maart 2015 onmogelijk kon verwijzen naar de omstandigheid dat de betrokkene aanvrager niet werd gehoord, en evenmin naar het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed, omdat op datum van het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar de brief dd. 16 maart 2015 met mededeling van de mogelijkheid om gehoord te worden nog moest vertrekken en het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed slechts drie weken later, nl. op 2 april 2015 zou worden verstrekt;

Dat de hoorzitting uiteraard maar kan bepaald worden nadat alle elementen van het beroepsdossier op tafel liggen, dit is te dezen het advies van de Vlaamse Commissie Onroerend Erfgoed en vervolgens het advies van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar; dat precies om die reden telefonisch werd meegedeeld na het versturen van de brief dd. 16 maart 2015 dat de hoorzitting nog niet kon bepaald worden en dat men verzoekster zou verwittigen;

Dat de Deputatie dan ook volkomen onwettig heeft gehandeld in strijd met de meest elementaire chronologie inzake afhandeling van een bouwberoep met inbegrip van een hoorzitting waarop alle elementen beschikbaar moeten zijn;

...

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.7.23, §1 VCRO vestigt een normatieve plicht tot horen in graad van administratief beroep van de reguliere vergunningsprocedure. Het bepaalt dat de deputatie haar beslissing neemt nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling gehoord heeft.

Aangevuld met de waarborgen van het ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht, houdt artikel 4.7.23, §1 VCRO in dat het recht om te worden gehoord, schriftelijk dan

wel mondeling, nuttig uitgeoefend moet kunnen worden. 'Nuttig horen' houdt in dat een betrokken partij in de gelegenheid gesteld wordt om kennis te nemen van de relevante gegevens en stukken die de deputatie in aanmerking neemt om over de aanvraag te beslissen, en een redelijke termijn gelaten wordt om haar standpunt voor te bereiden.

Zoals blijkt uit artikel 4.7.23, §1 VCRO, vereist het recht om te worden gehoord een verzoek in die zin door een betrokken partij aan de deputatie. Een partij die dat niet vraagt, hoeft niet voor een hoorzitting te worden opgeroepen.

2.

Met een brief van 16 maart 2015 heeft de verwerende partij de verzoekende partij attent gemaakt op haar recht om op verzoek te worden gehoord. Een verzoek om een hoorzitting kon schriftelijk of via het in de brief opgegeven e-mailadres worden ingediend.

De verzoekende partij legt geen stuk voor waaruit blijkt dat zij verzocht heeft om te worden gehoord. Het administratief dossier bevat evenmin enige aanwijzing van een verzoek van de verzoekende partij om een hoorzitting. De in het middel aangevoerde schending van de hoorplicht berust uitsluitend op de eenzijdige verklaring van de verzoekende partij dat de diensten van de verwerende partij telefonisch meegedeeld zouden hebben dat een hoorzitting maar na ontvangst van het advies van de commissie zou plaatsvinden en het tijdstip nog zouden meedelen.

Dat het logisch is dat een hoorzitting pas na ontvangst van het advies van de commissie gehouden wordt, is nog geen bewijs van het verzoek om een hoorzitting, een bewijs dat de verzoekende partij zichzelf eenvoudig had kunnen verschaffen. De eigenhandig geschreven notities op de brief van 16 maart 2015 volstaan niet.

De verzoekende partij wordt niet gevolgd waar zij de datum van 12 maart 2015 van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar aangrijpt om te stellen dat de verwerende partij niet volgens de in artikel 4.7.23, §1 VCRO bepaalde chronologie beslist heeft. Zoals de verzoekende partij zelf stelt, verwijst dat verslag naar het advies van 2 april 2015 van de commissie. Het verslag citeert uit de motivering in dat advies. Het zijn die in het verslag weergegeven motieven die in de weigeringsbeslissing van de verwerende partij overgenomen zijn. Het verslag kan dus onmogelijk op 12 maart 2015 zijn opgesteld. Er wordt dan ook aangenomen dat die datum een materiële vergissing betreft en dat het verslag tussen het advies van 2 april 2015 en 16 april 2015, de datum van de weigeringsbeslissing, uitgebracht werd.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij gevraagd heeft om te worden gehoord. Haar eenzijdig relaas wordt niet aangenomen.

3.

Het middel wordt verworpen.

C. Tweede middel

Standpunt van de partijen

Een tweede middel neemt de verzoekende partij uit de schending van artikel 4.3.1, 4.3.3, 4.3.4, 4.7.21, 4.7.22 en 4.7.23, §1 VCRO, van artikel 2 en 3 van de Motiveringswet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiele motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, en uit machtsoverschrijding en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

De verzoekende partij stelt het volgende:

“ ...

Doordat, de bestreden Deputatiebeslissing, benevens de verwijzing naar de bindende ongunstige adviezen van Onroerend Erfgoed, tevens overgaat tot verdere beoordeling van de aanvraag om tot de conclusie te komen dat de aanvraag niet in overeenstemming zou zijn met de goede ruimtelijke ordening en met het politiereglement voor de privatieve ingebruikname van de openbare weg voor open horecaterrassen;

Terwijl, benevens de onwettigheid van de bestreden Deputatiebeslissing en van de bestreden ongunstige bindende adviezen (...), de bestreden Deputatiebeslissing op even onwettige wijze de vergunning weigert omwille van zgn. niet overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening, waarbij enkel verwezen naar het politiereglement enerzijds, en de zgn. grote impact op het uitzicht van de gevel van het pand en het onttrekken van het zicht van het gelijkvloers anderzijds; dat andere elementen niet ter sprake komen, wel integendeel aangezien de aanvraag de watertoets doorstaat, functioneel inpasbaar is want een normale aanhorigheid is bij een horecazaak en volledig aansluit bij de andere panden met terrassen en zonnetenten aan de gevel in de onmiddellijke omgeving, en tenslotte qua kleurgebruik volledig neutraal is en perfect aansluit bij de kleur van de voorgevel van het pand en bij de naastgelegen terrasconstructie op het belendend perceel;

Dat de vergunningverlenende overheid weliswaar beschikt over een beoordelingsmogelijkheid inzake de goede ruimtelijke ordening, maar dat deze moet ingevuld worden aan de hand van de in de wet opgesomde beoordelingselementen en dat deze beoordeling dient te gebeuren op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze en tenslotte dient gesteund te zijn op in feite en in rechte correcte en afdoende motieven;

Dat het enige concrete verwijt inzake goede ruimtelijke ordening terug te brengen is naar de onjuiste bewering dat de zonnetentconstructie een te grote impact zou hebben op het uitzicht van de gevel van het pand en het gelijkvloers volledig aan het zicht zou onttrekken, tevens dat de constructie te diep zou zijn met een groot ondoorzichtig vlak en een massief geheel dat eerder een uitbreiding van het interieur zou zijn dan een terras;

Dat deze beweringen manifest onjuist zijn en worden tegengesproken door de werkelijke toedracht van de zonnetentconstructie, zoals blijkt uit hoger aangehaalde foto's, die integendeel aantonen dat er veel meer zicht is op het pand en de gevel met inbegrip van het gelijkvloerse gedeelte van de voorgevel gelet op het gebruik van een transparante raamwerk van de zonnetentconstructie, de zijdelingse glaspartijen en de mogelijkheid om het doek van de tent automatisch open te schuiven, zodat er helemaal geen sprake is van een grote impact op het uitzicht van de gevel; dat het gelijkvloers wel degelijk in het zicht blijft, de constructie helemaal niet te diep is en er nog minder sprake is van een groot ondoorzichtig vlak; dat van enig massief geheel in het geheel geen sprake is; dat het integendeel de vroegere parasols in veel grotere mate het zicht op de gevel belemmerden;

Dat deze beoordeling niet gesteund is op de juiste, feitelijke elementen van het dossier, niet getuigt van een zorgvuldige beoordeling, kennelijk onredelijk is en in elk geval niet beantwoordt aan de motiveringsplicht;

Overwegende dat de verwijzing tenslotte naar het politiereglement geen zaak is van goede ruimtelijke ordening zoals bedoeld in art. 4.3.1 VCRO aangezien het politiereglement in kwestie enkel relevant is voor het afleveren van een zgn. 'terrasvergunning', zijnde in werkelijkheid een domeinconcessie en zoals overigens steeds verleend aan verzoekster;

Dat de beoordeling op grond van het politiereglement in kwestie geen zaak is van de vergunningverlenende overheid op grond van de VCRO, want niets te maken met de functionele inpasbaarheid, de mobiliteit, de schaal, het ruimtegebruik, de bouwdichtheid, de visueel vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten, bodemreliëf, hinderaspecten, gezondheid, veiligheid en evenmin te maken heeft met de doelstelling van art. 1.1.4 VCRO zijnde gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling, maar alles en uitsluitend met de vraag of er bij wijze van domeinconcessie toelating kan gegeven worden voor privaat gebruik van de openbare weg voor open horecaterrassen;

Dat het betrokken stedelijk politiereglement immers geen stedenbouwkundige voorschriften bevat maar enkel politionele modaliteiten inzake tijdelijk privaat gebruik van een openbaar domein;

Dat een domeinconcessie evenmin iets te maken heeft met zgn. direct werkende normen binnen andere beleidsdomeinen in de zin van art. 4.3.3 VCRO en nog minder met doelstellingen of zorgplichten binnen andere beleidsdomeinen in de zin van art. 4.3.4 VCRO; dat de bestreden Deputatiebeslissing noch het verslag van de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar daar trouwens geen gewag van maken, zodat het duidelijk is dat noch de Deputatie noch de Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar daar stil bij gestaan hebben, in weerwil van de verplichting tot autonoom nauwkeurig en gemotiveerd onderzoek van het dossier in beroep zoals volgt uit de artt. 4.7.21, 4.7.22 en 4.7.23 VCRO; ...

Beoordeling door de Raad

1.

In de bestreden weigeringsbeslissing motiveert de verwerende partij, waar zij de goede ruimtelijke ordening beoordeelt, dat de aangevraagde zonnetentconstructie “een grote impact op het uitzicht van de monumentale gevel van het pand (heeft)”, dat het gelijkvloers “volledig van het zicht onttrokken (wordt)”, en dat het “een massief geheel en eerder een uitbreiding van het interieur in plaats van een terras (is)”.

Daarmee herhaalt de verwerende partij ten overvloede de als ongunstig beoordeelde impact van de aanvraag op de erfgoedwaarde van het pand, zij het dan onder de noemer van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Zoals blijkt uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO, moet het vergunningverlenend bestuursorgaan aandacht hebben voor de cultuurhistorische aspecten van een aanvraag, als die noodzakelijk of relevant zijn om de goede ruimtelijke ordening te beoordelen.

Zoals blijkt uit de bespreking ervan, reikt de verzoekende partij in het eerste middel geen argumenten aan die de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van de beoordeling ter zake door de verwerende partij aantonen of aannemelijk maken. De bijkomend in het tweede middel geformuleerde argumenten dat er geen sprake is van een grote impact op het uitzicht van de gevel vanwege het gebruik van een transparant raamwerk, de zijdelingse glaspartijen en de mogelijkheid om het doek van de tent automatisch open te schuiven, overtuigen niet van het tegendeel.

De motivering dat de aanvraag afbreuk doet aan de erfgoedwaarde van de gevel van het pand en van de bebouwing in de onmiddellijke omgeving waarvan de gevel een intrinsiek onderdeel is, volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te verantwoorden. De kritiek op het weigeringsmotief dat de aanvraag in strijd is met het stedelijk politiereglement voor de privaat gebruik van de openbare weg voor open terrassen, komt neer op kritiek op een overtoollige motivering.

2.
Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 28 november 2017 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF